

Oda a Barcelona

Jacint Verdaguer

Quan a la falda et miro de Montjuïc seguda,
m'apar veure't als braços d'Alcides gegantí
que per guardar sa filla del seu costat nascuda
en serra transformant-se s'hagués quedat aquí.

I al veure que traus sempre rocam de ses entranyes
per tos casals, que creixen com arbres amb saó,
apar que diga a l'ona i al cel i a les muntanyes:
Mirau-la; os de mos ossos, s'és feta gran com jo!

Perquè tes naus, que tornen amb ales d'aureneta,
vers Cap-de-Riu, en l'ombra no es vagen a estellar,
ell alça tots los vespres un far amb sa mà dreta
i per guiar-les entra de peus dintre la mar.

La mar dorm a tes plantes besant-les com vassalla
que escolta de tos llavis lo còdic de ses lleis,
i si li dius arrera! fa lloc a ta muralla
com si Marquets i Llanzes encara en fossen reis.

Al nàixer amazona, de mur te coronares,
mes prompte ta creixença rompé l'estret cordó;
tres voltes te'l cenyires, tres voltes lo trencares,
per sobre el clos de pedra saltant com un lleó.

Per què lligar-te ells braços amb eix cinzell de torres?
No escau a una matrona la faixa dels infants;
més val que l'enderroques d'un colp de mà i esborres;
muralles vols ciclopees? Déu te les da més grans.

Déu te les da d'un rengle de cimes que et coronen,
gegants de la marina dels de muntanya al peu,
que fermes de l'un a l'altre les aspres mans se donen,
formant a tes espatlles un altre Pirineu.

Amb Montalegre encaxa Nou-pins; amb Finestrelles,
Olorde; amb Collcerola, Carmel i Guinardons;
los llots dels rius que seguen eix mur són les portelles
Garraf, Sant Pere Màrtir i Mongat, los torreons.

L'alt Tibidabo, roure que sos plançons domina,
és la superba acrópolis que vetlla la ciutat;
l'agut Montcada, un ferro de llança gegantina
que una nissaga d'herois clavada allí ha deixat.

Els sien, ells, los termes eterns de tos eixamples;

dels rònecs murs a trossos fes-ne present al mar,
a on d'un port sens mida seran los braços amples
que el puguen amb sos boscos de naus empresonar.

Com tu devoren marges i camps, i es tornen pobles,
los masos que et rodegen, ciutats los pagesius,
com nines vers sa mare corrent a passos dobles;
a qui duran llurs aigües sinó a la mar, los rius?

I creixes i t'escampes; quan la planície et manca
t'enfiles a les costes doblant-te a llur jaient;
en totes les que et volten un barri teu s'embranca,
que, onada sobre onada, tu amunt vas empenyent.

Geganta que tos braços avui cap a les serres
estens, quan hi arribis demà, doncs, què faràs?
faràs com heura immensa que, ja abrigant les terres,
puja a cenyir un arbre del bosc amb cada braç.

Veus a ponent estendre's un prat com d'esmeralda?
un altre Nil lo forma de ses arenes d'or,
a on, si t'estreteja de Montjuïc la falda,
podrien eixamplar-se tes tendes i ton cor.

Aquelles verdes ribes florides que el sol daura,
Sant Just Desvern que ombregen los tarongers i pins,
de Valldoreix los boscos d'Hebron i de Valldaura,
teixeixen ta futura corona de jardins.

[...]

Traduït per Pearse Hutchinson